

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 3488/2024
04.12.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, др Илије Зиндовића, Марије Терзић, Драгане Миросављевић и Добриле Страјина, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., ..., чији је пуномоћник Бисерка Црноглавац, адвокат из ..., против туженог ЈКП Градско саобраћајно предузеће "Београд" из Београда, чији је пуномоћник Јелена Ћетковић, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији туженог, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1827/2024 од 24.04.2024. године, у седници одржаној 04.12.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1827/2024 од 24.04.2024. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1827/2024 од 24.04.2024. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 1422/22 од 10.01.2024. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца, па је тужени обавезан да му на име накнаде штете због мање исплаћеног топлог obroка у новцу за временски период од маја 2019. године до јуна 2021. године исплати износе, са законском затезном каматом, наведене у том ставу изреке. Ставом другим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца, па је обавезан тужени да му на име накнаде штете због мање исплаћеног топлог obroка у боновима за временски период од маја 2019. године до јуна 2021. године исплати износе, са законском затезном каматом наведене у том ставу изреке. Ставом трећим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове парничног поступка.

Апелациони суд у Београду је, пресудом Гж1 1827/2024 од 24.04.2024. године, ставом првим изреке, потврдио пресуду Првог основног суда у Београду П1 1422/22 од 10.01.2024. године, у ставовима првом и другом изреке, а жалбу туженог одбио као неосновану. Ставом другим изреке, преиначено је решење о трошковима поступка

садржано у ставу трећем изреке пресуде Првог основног суда у Београду ПП 1422/22 од 10.01.2024. године, тако што је тужени обавезан да тужиоцу плати на име трошкова парничног поступка износ од 72.802,00 динара. Ставом трећим изреке, тужени је обавезан да тужиоцу плати на име трошкова другостепеног поступка износ од 27.000,00 динара. Ставом четвртим изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је изјавио благовремену ревизију, због погрешне примене материјалног права, позивајући се на потребу уједначавања судске праксе, на основу одредбе члана 404. став 1. Закона о парничном поступку.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 18/20), у вези одредбе у вези члана 92. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, бр. 10/23), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

По оцени Врховног суда, у конкретном случају није потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно уједначавање судске праксе као ни ново тумачење права, па нису испуњени услови прописани одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку, за одлучивање о посебној ревизији туженог.

Предмет тражене правне заштите је накнада штете тужиоцу због неисплаћеног дела накнаде за трошкове исхране на раду у утуженом периоду. Побијана одлука којом је тужбени захтев тужиоца усвојен не одступа од судске праксе о праву запосленог на исплату "нето" износа новчане накнаде и заснована је на примени одговарајућих одредби материјалног права. Тужени у ревизији не указује на другачије одлуке судова у предметима са истим правним основом и чињеничним стањем као у овом предмету, у смислу потребе уједначавања судске праксе.

Из тих разлога, Врховни суд је одлуку као у ставу првом изреке донео применом одредбе члана 404. став 2. Закона о парничном поступку.

Врховни суд је испитао дозвољеност ревизије у смислу одредбе члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку и утврдио да ревизија није дозвољена.

На основу одредбе члана 441. Закона о парничном поступку, ревизија је увек дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Уколико се тужбени захтев односи на потраживање у новцу, што је овде случај, дозвољеност ревизије се цени на основу одредбе члана 403. став 3. Закона о парничном поступку.

Тужбу ради накнаде штете тужилац је поднео 18.05.2022. године, а вредност предмета спора је 75.025,08 динара.

Према одредби члана 403. став 3. Закона о парничном поступку, ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Имајући у виду да је ово имовинскоправни спор у ком се тужбени захтев односи на новчано потраживање у ком побијана вредност предмета спора не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, следи да ревизија туженог није дозвољена на основу одредбе члана 403. став 3. Закона о парничном поступку. Преиначење одлуке о трошковима поступка ревизију не чини дозвољеном према одредби члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, јер је преиначена одлука о трошковима а не о главном захтеву странке (одредба члана 28. Закона о парничном поступку).

На основу одредбе члана 413. Закона о парничном поступку, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Гордана Комненић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић